

Uradalmi kastélyban tanított Juliska néni

Klubbhelyiséget, könyvtárat alakítottak ki, ünnepekkor műsorokat állítottak össze

Nyíracsad (HBN – K. Z. E.)
– Egy hónappal ezelőtt minden általános iskolában megkezdődött az új tanév. Nyíracsadon él egy apró termetű, hófehér hajú, finom modorú tanító néni, akinek éppen 25 évvel ezelőtt szólalt meg a csengő utoljára.

Negyvenhárom éves szolgálat után ment nyugdíjba Lakatos Juliska néni, Buzita-tanya tanító nénije. Ma ő a legidősebb pedagógus Nyíracsadon. – 1936-ban

képesítőztem Debrecenben. Néhány évig helyettesítettem, majd kineveztek az ország másik végébe, Muramelencére. Közelebb akartam kerülni a családhoz, ezért Buzitára pályáztam. Így kerültem a tanyára, s azóta itt élek.

Több évfolyam együtt

Juliska néni elmondása szerint Buzita akkoriban nagyon gazdag bokortanyának számított, csak az iskola és a tanító volt szegény.

Csak az emléke maradt az iskolának

Amikor megépült a kövesút, megszűnt a tanyasi iskola, a gyerekeket behordták a faluba. Juliska néni ekkor ment nyugdíjba. Még ennyi év távlatából is könnyes szemmel beszél erről az időről. – Minden reggel sajtó szívvel, fátyolos szemmel hallgattam, amint elmegy a busz az ablakom alatt. Borzasztó volt, de szép lassan beletörődtem. Azóta egyedül élek az emlékeimmel. Juliska nénit mindössze egyetlen fal választja el az egykori első tanteremtől, ami a tanyasi kápolnának ad otthont néhány éve. A tanító né-

ni saját gondozású virágaival díszíti az oltárt a vasárnapi istentiszteletekre. A viláért sem mulasztana el egyetlen misét sem. Napközben sokat olvas, gyakran előveszi a régi fényképeket, újságcikkeket, gyönyörködik a virágaiban, beszélget a tanyasi emberekkel. A faluból is gyakran meglátogatja egykori kollégája. Juliska nénit szeretik az emberek. Szinte nincs is Buzitán olyan ház, ahonnan valakit ne tanított volna. Ezért maradhatott ő kilencven évesen is a tanya jóságos tanító nénije.

Juliska néni minden vasárnap friss virágot tesz a kis Imaterem oltárára
(Fotó: Kedves Zilahi Enikő)

– Elsőtől nyolcadikig tanítottam itt, a gyerekek voltak akkor vagy nyolcvan. Palatáblára írtak, a könyveket bakóban hordták, és délután is visszajöttek tanulni. A tanító néni szerint nem volt nehéz összevont osztályban tanítani. A gyerekek csibészkedtek egy kicsit, de szót fogadtak. Egymástól hallhatták a tananyagot, így a nagyok állandóan ismételték, a kicsik előre megismerték a felsőbb évek anyagát. A háború után feltelepítették az iskolát a régi uradalmi kastélyba, és Juliska néni tanítótársat kapott. Ettől kezdve külön tanult az alsó és a felső tagozat. – A legtovább, húsz tan-

éven át, Kabály Ferenc kollégámmal dolgoztam, jól megértettük egymást. Azon igyekeztünk, hogy a tanyasi gyerekek ne legyenek hátrányban a falubeliekkel szemben.

Kialakítottunk egy klubbhelyiséget, könyvtárat rendeztünk be, ünnepekkor műsort állítottunk össze. Szerveztünk író-olvasó találkozókat, tanyanapot, volt kézilabda- és focicsapatunk. Egyszer még az Országházba is ellátogattunk.

www.haon.hu

<http://forum.haon.hu>

Szóljon hozzá!